

til sig, at der blev meget faa tilovers til de andre, og at det altsaa blev et meget lille Stemmetal, der kunde afgøre, hvem af de andre der blev valgt. Om den Fare nu virkelig er der, skal jeg lade være usagt. Det forekommer mig, at Resultaterne fra det sidste Valg ikke tyder paa, at man behøver at frygte noget særligt i saa Henseende, saa af den Grund tror jeg ikke, der for Øjeblikket skulde være stor Grund til at afholde sig fra at afskaffe Listen. Ved Listen har man ogsaa tilstræbt noget andet og, synes det mig, meget betydeligere. For det første at skaffe de smaa Kredse en Mulighed for at faa en Repræsentant valgt, hvis de smaa Kredse opstillede Mænd, som var af saa stor Betydning, at man i de andre Kredse var indforstået med, at de paagældende burde have en god Plads paa Listen. Man har dernæst ved Listen opnaaet at undgaa den alleruheldigste Form for den personlige Konkurrence Kandidaterne imellem. Det er ikke noget ualmindeligt, at der findes et Par Kredse indenfor et Amt, som med Hensyn til Partistillingen har næsten nøjagtigt det samme Stemmetal. For at nævne et konkret Tilfælde kunde jeg nævne Nyborg-Kredsen og Svendborg-Kredsen: der har Socialdemokratiets Repræsentanter praktisk talt nøjagtigt lige mange Stemmer. Hvis vi nu bortskaffer Listen, saa tror jeg ikke — naar man kender den menneskelige Tilbøjelighed til at kapre til Fordel for sig selv, hvad enten det gælder det ene eller det andet —, det vil kunne undgaas, at Kandidaten, om end naturligvis ikke direkte — saa kunde han befrygte, at det kunde komme ham til Skade —, men indirekte, gennem Venner og Venners Venner, vil søge at trække Stemmer til sig. Det vilde naturligvis være rart, om han kunde trække Stemmer til sig ogsaa fra andre Kredse end netop de to, hvorom der er Tale, men allerbedst vilde det være, om han kunde trække Stemmer til sig netop fra den Kreds, hvor den anden Mand var opstillet; saa gjaldt nemlig Stemmerne dobbelt, og det vilde altsaa være det allerskønneste. Jeg tror ikke, det vil være tiltalende og godt for det gode Sammenhold indenfor Partierne — og det er altid skönt, at i alt Fald Partifæller kan enes —, at man kommer ind paa noget saadant. Forholdene, som de er i Øjeblikket, er heller ikke værre, end at hvis der indenfor et Parti er en virkelig Tilbøjelighed til at stemme paa een Partifælle fremfor en anden, vil det meget vel kunne naas, at den anden sættes ind,

til Trods for at hans Stilling paa Listen var uheldigere end den førstes. At Partilistens Betydning er for stor, er muligt. I det hele taget har mit Parti ikke noget imod at forhandle om Ændringer i saa Henseende. Vi har ej heller noget imod at lovfæste det, som i Virkeligheden er blevet Praksis gennem Resolution af den tidligere Indenrigsminister, at man kan undlade at opstille Lister.

Overfor Listen i al Almindelighed har man ogsaa gjort gældende, at man herved giver Organisationerne en alt for stor Magt. Jeg forstaar ikke rigtig denne Utilbøjelighed til at ville give Organisationerne en vis Magt. Naar man i gamle Dage skulde have en Kandidat op, skulde jeg dog ogsaa tro, at det var Organisationen, der skaffede Kandidaten, og saa havde Vælgerne i den paagældende Kreds ikke andet at gøre, hvis de vilde følge deres Parti, end at stemme paa den vedkommende. Som det nu er, har de dog den Mulighed at stemme paa en anden, der tilhører det samme Parti, og denne Stemmeafgivning kan, hvad man har ikke faa Eksempler paa, meget godt faa et praktisk Resultat.

Vi fra vor Side kunde, som sagt, tænke os en Ordning af dette Forhold, gaaende ud paa, at man i Loven indfører, at det er en frivillig Sag, om man vil opstille disse Lister eller ikke. I øvrigt kunde vi, hvis man gaar bort fra Listen, ønske, om det kan lade sig gøre, at faa indført Bestemmelser, der skulde tilstræbe, at man ikke var alt for sikker paa en usmagelig Konkurrence de enkelte Partiers Kandidater imellem.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde i sin Fremsættelsestale opmærksom paa, at hvis man ikke havde haft Listen, vilde 13 af de nuværende Folketingsmedlemmer have været at erstatte med 13 andre, men den højtærede Indenrigsminister trøstede de paagældende med, at det var jo muligt, at de kunde trække Stemmer til sig ved det kommende Valg. Det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsminister her netop giver en Anvisning paa at drive en, om jeg saa maa sige, noget paagaaende Agitation, noget, som jeg altsaa ikke tror vil være af det gode.

Et Punkt i det foreliggende Lovforslag maa jeg erkende er nødvendigt, idet der her er en absolut Mangel i den Valglov, vi vedtog i April Maaned. Det er det Punkt, der angaar Suppleanterne. I den Valglov, vi har, findes der i visse Tilfælde